



РОЗДІЛ 1

*Той, хто бажає носити корону,
мусить миритися з її вагою.*

Кім Вон. Спадкоємці

Від імені Марка

Спалахи фотокамер, гул преси, що намагається поставити провокаційні запитання, – і кожен викрикує своє якомога голосніше. Аби я почув. Ніби я глухий. Натягнута усмішка і спокійне обличчя, що перед цією купкою людей має випромінювати впевненість і силу. Це частина мого життя – відповідати на запитання журналістів. Це ніби вистава. Головне правило – не слід відповідати прямо. Рецепт успішної відповіді: береш крапельку правди, подаєш її під смачним соусом із надій, кілька духмяних листочків ілюзій, і ледь піднімаєш завісу, щоби показати, що рішення є, – вони бачать його обриси й заспокоюються. Але ці журналісти-стерв'ятники постійно хочуть знайти про мене якусь сенсацію та показати народу, який я жорстокий звір і тиран.

Вони вивчають сміття біля мого будинку, шукаючи компромат. Та менеджери мої прекрасно працюють, і чого не треба – не дізнається ніхто. У пресу менеджери подають тільки ту інформацію, яку можна знати.

У костюмі було спекотно, а від цієї нудотної усмішки вже звело м'язи. Я тримався за край трибуни і слухав чергове запитання. Їх цікавило, як я підніматиму благоустрій цього містечка. Як? Як і завжди.

Жили б вони так чудово, якби не мої реформи та іноземні інвестори, яких я заманив сюди? Так і гнили б далі на самому споді економіки.

У моїх руках була величезна влада над цим містечком, мені вистачало одного помаху пальців, і всі відразу бралися виконувати мої накази. Знаю, я просто жакливий. Можете називати мене як завгодно, але я лишуся таким же принциповим, жорстоким, холодним... Це політика, а не садівництво. Тут слід бути розумним, хитрим, уміти красиво грати й майстерно розважати людей. Але мені це подобається. Це моя стихія. Влада... Це краще від усього на світі. Вона п'янить свідомість, робить тебе таким самовпевненим... Так-так, я та ще сволота. Люблю відчувати себе вищим за всіх. Та не такий я вже й черствий: люди в місті живуть чудово.

– Пане мер, – усміхнулася мила блондинка з першого ряду. Я відразу ковзнув поглядом по її ніжках, оцінюючи їхню стрункість, і лише потім подивився їй в очі. – Скоро перевибори, і ви знову плануєте висувати свою кандидатуру?

Фотографи кинулися клацати апаратами, намагаючись закарбувати вираз мого обличчя. Спалахи засліплювали, хотілося прикрити очі рукою, але такого робити не можна. Я політик і мушу терпіти. Витримую паузу, розправляю плечі, дивлюся вперед, плавно обводжу поглядом усіх у кімнаті, киваю головою:

– Збираюся. Думаю, я ще не все зробив для цього міста.

Оплески – насолода для моїх вух. Я міг би звикнути до цього, та мені чомусь завжди подобався цей звук. Приємний... Звук схвалення твоїх дій. Я той іще егоїст.

– Пане мер, – хлопець африканської подоби із планшетом у руках, на якому досі щось набирав, зараз пильно дивився на мене. – У світських колах міста говорять про ваші заручини з Анною Радко, вашою супутницею вже зо п'ять років. Це правда чи чергова вигадка місцевих дам?

Я лиш усміхнувся кутиками губ і, злегка примружуючи очі, похитав головою. Як усіх вабить моє особисте життя. Послухати їх, так за останній тиждень я мав сім коханок. Я люблю відпочити, але не з таким розмахом. Я – частина цього міста, тому мушу тримати



марку перед людьми й не бути ловеласом, хоч невеличка частка правди в тих плітках і була. Я люблю відпочити, проте кожна моя пригода добре продумана, а жінки ніколи не говорять, що з ними був я. Вони мали це за честь, а подарунки від мене завжди змушували їх мовчати про наші зустрічі.

З Анною я дійсно здавна маю певні стосунки, хоч ми й даємо одне одному розслабитися. І я і вона любимо свободу, але так само любимо і здобути владу. Чому саме вона? Насамперед, бо збіса красива. До того ж успішна бізнес-леді, що розуміється на владі й на правильному залученні інвесторів. Разом із нею ми робимо це містечко квітучим. Вона жінка, і зробити якусь значиму політичну кар'єру їй важко – слабку половину світу не мають за конкурентів у цій сфері, та й більшість уважають, що вони надто слабкодухі для того, а от бути подругою й майже нареченою мера – це щось більше. І увага з чоловічого боку більша. Хоч на це вона ніколи не скаржилася.

І що ж їм відповісти? Я повертаю голову в бік Анни, трохи позад себе. На ній чорна сукня-футляр, куплена кілька днів тому для чергового мого інтерв'ю, на шиї – скромне, але жахливо дороге кольє з діамантами, її яскраво-руде волосся вкладене невеликими хвилями, просто й зі смаком. Червоні, як завжди, губи розтягнула усмішка. Моя... Хитаю головою і знову дивлюся на хлопця, що поставив питання.

– У кожній плітці є частка правди. Але давайте не будемо з цим поспішати, – і самовдоволено всміхаюсь, бо зала загуділа й усі кинулися записувати сказане.

Мої слова звучать для них майже як «так», вони їх відразу проковтнули й вирішили, що ми заручені. М-да... Треба таки розв'язувати цю проблему, весілля, думаю, не завадить. Чи любив я її? Нам було дуже добре разом, але ми обоє любимо владу, гроші та свою роботу. Не знайдеш таких трудяг, як-от ми. На любов і різні сопливі теми ми не мали часу, це б лише ускладнило життя.

Після ще кількох запитань прес-конференція закінчилася, і я міг із полегшенням відітхнути. Трохи послабив краватку, уже прямуючи до виходу й відчуваючи крапельку поту на скроні. Клята спека!

– Отже, ми заручені? – Анна поспішила за мною.

Прочиняю двері і пропускаю її вперед. Щойно вона проходить, ковзаю поглядом по стрункій фігурі, приголомшливій у цій сукні, швидко заходжу за нею.

– А ти проти? – надаю голосу легких ноток подиву.

Жінка повертається й поправляє краватку. Як же я не люблю, коли таке роблять! Та нехай. Їй-от можна. Мої руки на її талії, а в очах грають бісики. Торкаюся губами шиї, вдихаючи солодкий аромат парфумів.

– Марку... – у голосі чути роздратування, але вона все одно притискається й шепоче на вухо: – Поводься більш стримано.

Зітхаю та відхиляюся. Ніколи не давав собі такої волі в діях, але ця спека гіпнотизує розум.

Моя руда bestія. Колись ми були ворогами. Хотіли вбити одне одного, але потім трохи зблизилися. Розумію, переді мною важко встояти. Було одне побачення, друге... Що більше ми одне одному подобались, то швидше росла наша ненависть, а потім і не помітили, як одне в одному побачили союзників.

Вона – втілення ідеалу жінки. Здавалося, що не має жодних вад зовнішності. Завжди ідеальний макіяж, підібраний зі смаком одяг, чудова зачіска. Деколи я ловлю себе на думці: схотів би торкнутись її рудого волосся – воно мені завжди асоціювалося із вогнем, – обпалив би себе чи ні? Проте відчував лише жорсткість щедро виприсканого їй на голову лаку. Ані м'якості, ані ніжності – волосся було схожим на її характер.

– Пане мер.

Цей голос я пізнав би будь-де. Поліна, для мене – Полі, моя секретарка і права рука, що вправно могла стерпіти мій жажливий характер. Зовсім незворушна, помітивши мене з нареченою, вона мала в руках стос явно призначених для мене паперів. Анна поправила сукню й дістала із сумочки люстерко, щоби поглянути на себе й додати ще один шар помади.

– Що таке? – я трохи перебільшив із дратівливими нотками, але це можна списати на жажливу спеку.